

तां प्रियां ॥ ७ ॥ सत्वयुक्तानां सत्वगुणवतां ॥ ८ ॥ व्यसने इष्टवियोगजे अर्थकृद्धे धननाशे भये चौरव्याघ्रादिजे जीवितांतगे जीवितनाशप्रापके विमृशन्प्रारब्धवेगमि
 ति शेषः ॥ ९ ॥ यो बालिशः यश्च नित्यं वैक्लव्यमनुवर्तते समज्जति ॥ तु श्वार्थे भाराक्रान्ता अतिभारवती ॥ १० ॥ अंतरं अवसरं ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ ब्रूमि ब्रवीमि ॥ १४ ॥
 नाहंतामनुशोचामि प्राकृतो वानरोऽपि सन् ॥ महात्मा च विनीतश्च किंपुनर्धृतिमान्महान् ॥ १५ ॥ आवाप्स्य मापतितं धैर्यान्निगृहीतुं त्वमर्हसि ॥ म
 र्यादां सत्वयुक्तानां धृतिं नोत्सृष्टुमर्हसि ॥ १६ ॥ व्यसने वार्थकृद्धे वा भये वा जीवितांतगे ॥ विमृशंश्च स्वयाबुध्या धृतिमान्नावसीदति ॥ १७ ॥ बा
 लिशस्तु नरो नित्यं वैक्लव्यं यो नुवर्तते ॥ समज्जत्यवशः शोके भाराक्रान्तिव नौर्जले ॥ १८ ॥ एषोऽजलिर्मया बद्धः प्रणयात्त्वां प्रसादये ॥ पौरुषं
 श्रयशोकस्य नांतरं दातुमर्हसि ॥ १९ ॥ येशोकमनुवर्तते न तेषां विद्यते सुखं ॥ तेजश्च क्षयते तेषां न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २० ॥ शोकेनाभिप्र
 पन्नस्य जीविते चापि संशयः ॥ सशोकं त्यजराजेन्द्रधैर्यमाश्रयकेवलं ॥ २१ ॥ हितं वयस्य भावेन ब्रूमि नोपदिशामि ते ॥ वयस्य तां पूजय
 न्मे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २२ ॥ मधुरं सांत्वितस्तेन सुग्रीवेण सराधवः ॥ मुखमश्रुपरिक्लिन्नं वस्त्रातिन प्रमार्जयत् ॥ २३ ॥ प्रकृतिस्थस्तु काकु
 त्स्थः सुग्रीववचनात्प्रभुः ॥ संपरिष्वज्य सुग्रीवमिदं वचनमब्रवीत् ॥ २४ ॥ कर्तव्यं यद्वयस्येन स्निग्धेन च हितेन च ॥ अनुरूपं च युक्तं च कृतं
 सुग्रीवतत्त्वया ॥ २५ ॥ एष च प्रकृतिस्थो ह्यमनुनीतस्त्वया सखे ॥ दुर्लभो हीदृशो बंधुरस्मिन्काले विशेषतः ॥ २६ ॥ किंतु यत्नस्त्वया कार्यो मे
 यित्याः परिमार्गणे ॥ राक्षसस्य च रौद्रस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ २७ ॥ मया च यदनुष्ठेयं विस्रब्धेन तदुच्यतां ॥ वर्षास्विव च सुक्षेत्रे सर्वसंप
 द्यते तव ॥ २८ ॥ प्रमार्जयत् प्रमार्जयत् ॥ २९ ॥ ३० ॥ कर्तव्यं यच्छोकनाशार्थमिति शेषः ॥ ३१ ॥ प्रकृतिस्थः स्वभावस्थो दुःखहीन इत्यर्थः ॥ अस्मिन्काले व्यसन
 काले ॥ ३२ ॥ रावणस्य संहारे चेति शेषः ॥ ३३ ॥ मया च यदनुष्ठेयं तवेति शेषः ॥ वर्षास्विव सुक्षेत्रे उग्रं बीजमिति शेषः ॥ संपद्यते सफलं भविष्यतीत्यर्थः ॥ शौघ्यप्रत्यायनाय
 वर्तमानप्रयोगः ॥ ३४ ॥